

storleken af de svenska fartygens årliga bidrag i konsulatafgifter, utgående med 6,³⁵ öre per register-ton, samt att taga i nådigt öfvervägande, om icke de svenska fartygen kunde befrias från sagda afgifts erläggande, och att härigenom uppkommande brist i konsulat-kassan tillskjutes af statsverket.

Stockholm den 25 januari 1889.

O. A. Brodin.

N:o 81.

Af herr O. A. Brodin, om skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om upphörande af den enligt lag rederi åliggande skyldigheten att i vissa fall bekosta hemförskaffning af manskap.

Vid sistlidna års riksdag tog jag mig friheten att väcka en motion (n:o 41), hvori, på grund af deruti gjord motivering, till hvilken jag anhåller att få hänvisa, föreslogs,

»att Riksdagen behagade besluta, att svenska rederier befrias från dem nu åliggande skyldighet att enligt § 60 i gällande sjölag bekosta sjöfolks hemförskaffning i de fall, som §§ 56, 58 och 59 i gällande sjölag bestämma, och att hemförskaffning i dessa angifna fall bekostas af svenska statsverket från och med 1889 års början».

Lagutskottet, till hvilket denna motion remitterades, hemställde, att densamma icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda. Detta lagutskottets utlåtande motiverades hufvudsakligast dermed, att det af sjölagskomitén föreliggande förslaget till ny sjölag vore på Kongl. Maj:ts

pröfning beroende, och ansåg utskottet, vid sådant förhållande, icke lämpligt att Riksdagen skulle uttala sig rörande en särskild del af denna lagstiftningsfråga.

Sedan detta yttrades, har det nya sjölagsförslaget granskats af handels- och sjöfartsnämnderna m. fl. korporationer, och en mängd anmärkningar har framställts emot detsamma. Det är af denna anledning föga sannolikt, att Kongl. Maj:t framlägger det nämnda förslaget i dess nuvarande skick. Under dessa förhållanden finnes ej skäl att uppskjuta de förändringar af gällande sjölag, som kunna anses nödvändiga.

Enligt sjölagen är rederiets ansvarighet i regel inskränkt till fartyg och frakt. Undantag derifrån är hemförskaffning af sjöfolk, då fartyget gått förloradt eller genom sjöolycka förklarats ovärdigt att iståndsättas. Det är tydligt, att rederiets förluster under dylika omständigheter äro tillräckligt stora, så att nämnda, på rederiet lagda skyldigheter måste anses obillig, i synnerhet som sjöfolk i allmänhet kan erhålla plats på andra fartyg, sedan detsamma med lifvet undslupit någon olycka af sagda slag. I andra länder, t. ex. Norge, bekostas dylik hemförskaffning af staten, och synas billighet och rättvisa fordra, att staten äfven i Sverige åtager sig dylika kostnader.

Med stöd af anförda skäl tager jag mig friheten vördsamt föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, att Kongl. Maj:t måtte taga i öfvervägande, huru vida icke den enligt gällande lag rederi åliggande skyldigheten att bekosta manskaps hemförskaffning må i de fall, då fartyg gått förloradt eller efter inträffad sjöolycka förklarats ovärdigt att iståndsättas, kunna öfvertagas af statsverket, samt, derest sådant befinnes kunna ske, åtgärder vidtagas för en lagförändring i oförmälda syfte.

Stockholm den 25 januari 1889.

O. A. Brodin.